„Kus on siis su isa ja ema?“

„Nad läksid meile inimeste juurest toitu tooma,“ vastati talle. Nukud asusid hiirte ringi ja vaatasid nende pesemist.

„Miks te endid ei pese?“ julges Malle kõrvalt küsida pisike Niksi.

„Ma ei oska pesta ja mul ei ole nii pikka keelt kui sul,“ vastas Malle.

„Kas te siis endid kunagi ei pese?“ imestusid hiired läbisegi ja unustasid endi pesemise.

„Mari pesi meid küll igal hommikul.“

„Kas Maril on nii pikk keel kui meil, lakkus ta teid üleni nagu ema meid igal hommikul?“

Nukkudele oli see jutt imelik kuulda.

„Ega inimesed endid keelega ei laku, neil on selleks vesi ja seep.“

„Vees võib ju ära uppuda!“ hüüatas Maasi.

„Seebirasv on väga hea süüa,“ hõiskas Niksi. „Mida te inimeste juures veel tegite?“ küsis ta edasi.

„Mari mängis meiega. Ta armastas meid väga,“ seletas Malle.

„Kas Maril on pikad pehmed vurrud nina all, nagu meil? On tal teravad hambad ja ilus peenike

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 19